

ವ್ಯವಹಾರಿಕವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಎಂಬುದೊಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಈ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಕೃಷಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದರಲ್ಲೂ ಬದಲಾವಣೆ ಉಂಟು. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಈಗ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲೂ ಕಣಕಣಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲೂ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಧ್ಯಾನಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ.

ಹಳೆ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹೊಸ ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿಯ ಅಳವಡಿಕೆಯ ಮುಂಚೆ, ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹೋಗಿ sample ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಹೊಸದನ್ನು ಶುರು ಮಾಡುವಾಗ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೋ ಎನ್ನುವ ಭಯವಿರುತ್ತದೆ.

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಧ್ಯಾನದ ಪ್ರಕಾರ ನಾವು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಆಲೋಚನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಧ್ಯಾನ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಿದರೆ ವ್ಯವಹಾರ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಯಾರೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಹಾರಿಕವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಎಂದಾದಮೇಲೆ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ಹೇಗೆ? ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯವಹಾರ ಹೇಗಿರಬೇಕು ? ನಾನು ನನ್ನದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಲ್ಲದ ವ್ಯವಹಾರಿಕ - - - - - ಹಾಗಾದರೆ ನಮಗೆ ಧೈರ್ಯ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ವ್ಯವಹಾರಿಕವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಎಂದು ಹೇಳುವವ ಬೇಕು. ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವ, ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲ್ಪಡುವವನೇ ಆಗುತ್ತಾನೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕು. ಹೊಸ ಆಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು, ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದವ ಎದುರಿಗೆ ಬೇಕು, ಮಾದರಿ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುವ ನಮಗೆ ಇದರಲ್ಲೂ ಅನುಕರಣೆಗೆ ಒಂದು ಮಾದರಿ ಬೇಕು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಪರಮಾರ್ಥಿಕಕ್ಕೆ ಹೋದವರು ನಮಗೆ ಬೇಕು.

ವ್ಯವಹಾರವು ತಮ್ಮ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವಂಥದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಬಂತು. ನಾಮ ಸ್ಮರಣೆಗೂ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೂ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧ. ವ್ಯವಹಾರವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ ? ಯಾರನ್ನು ಆಧಾರವನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ? ಒಬ್ಬ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಉದಾಹರಣೆ ಸಹಿತ ಮನದಟ್ಟು ಆದರೆ ಧೈರ್ಯ. ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಚಿತ್ರ ಬೇಕು.

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೂ ಮನಸ್ಸು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೂ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ದಾರಿ ಏನು ?

ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವನು ಜೀವಾತ್ಮ. ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲ್ಪಡುವವನು ಪರಮಾತ್ಮ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೀವಾತ್ಮನಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಧ್ಯಾನ ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗಬಲ್ಲ ಮನಸ್ಸು ದೇಹದ ಅಂಟುವಿಕೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಾಗ ಧ್ಯಾನ. ಈ ಅಂಟುವಿಕೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ?

ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಬೇಡ. ಆಲೋಚನೆಗಳ ತಡೆಯೇ ನಿದ್ದೆ. ದೇಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಆಸೆಗಳೂ ನಿವೃತ್ತಿಹೊಂದಿದಾಗಲೇ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ದೇಹವೇ ನಾನು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸು ದೇಹದೊಳಗಿರುವವನು ನಾನು ಎನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಧ್ಯಾನ ಎಂದರೇನು ? ಧ್ಯಾನ ಯಾಕಾಗಿ ?

ಇಲ್ಲಿ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೋಷ ಕಂಡರೆ ಮನಸ್ಸು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ದೋಷ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂತರ್ಮುಖ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದೇ ಧ್ಯಾನದ ಪ್ರಾರಂಭ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡ ಅವಶ್ಯಕ 'ಬೇಕು'ಗಳನ್ನು ಬಿಸಾಡಬೇಕು. ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬೇಡದ್ದನ್ನು ಬಿಸಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆ.

ವಿಶಾಲ ಭಾವನೆಯು ಇರಲಿ, ದೋಷವಿಲ್ಲ.

'ನನ್ನದು' ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬೇಡ.

ನಾನು ಇದು (ಶರೀರ) ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇದ್ದರೆ 'ನಾನು ಯಾರು ?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಅಂದರೆ ಇಂಥದ್ದೇ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೆ ಶೋಧನೆಗಳಿವೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಟುವಿಕೆಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶೋಧನೆ ಸಾಧ್ಯ.

ಅಂಟುವಿಕೆ ಎಂದರೆ ನನ್ನದು ಎಂಬ ಕಲ್ಮಶ. ಇದು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಇರುವಂಥದ್ದು. ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಹಾಗುಂಟು. ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಮೀರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಮೀರುವಂಥದ್ದೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಪ್ರಕೃತಿಯೇ (ಮೂಲ ಪ್ರಕೃತಿ). ಅವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಮನುಷ್ಯನ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಆ ಚಾಲಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು. ಅದು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸಾಧ್ಯ. ವಿಚಾರದಿಂದ ಸಾಧ್ಯ. ಧ್ಯಾನದ ಆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸೇ ಕಾರಣ. ಹಾಗಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಏನು ? ದಾರಿಯೊಂದೇ - ಶರಣಾಗತಿ. 'ನಾನು' ಅಂದರೆ 'ನೀನೆ' ಎನ್ನುವುದು ಶರಣಾಗತಿ. ನಿಜವಾದ ಶರಣಾಗತಿಯಲ್ಲೂ ವ್ಯವಹಾರ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಅದು ಯಾವ ರೀತಿಯ ವ್ಯವಹಾರ!

ಎಲ್ಲರೂ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಆದ್ರೆ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರ ಹೇಗಿರಬೇಕು ? ನಮ್ಮ ಕರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ?

ಕರ್ತವ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಬೇಕು. ಇದು ಅಡಿಪಾಯ.

ನಾನು, ನನ್ನದೆನ್ನುವ ಭಾವನೆಗಳ ಸಮೂಹವೇ ಮನಸ್ಸು. ಈ ಮನಸ್ಸು ಅಶುದ್ಧವಾಗಿ ಉಂಟು. ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಇದು ಅಡ್ಡಿ. ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಅದುವೇ ಕಾರಣ. ಇದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೇಗೆ ? ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಡಿಲ ಬಿಡಬೇಕು. ವೈದ್ಯರು ಸೂಜಿ ಮದ್ದು ಕೈಗೆ ಕೊಡುವಾಗ ಕೈಯನ್ನು ಸಡಿಲ ಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕಾಗಿ ? ಸಡಿಲ ಬಿಡದಿದ್ದರೆ ಮದ್ದು ರಕ್ತಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮದ್ದು ಶರೀರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸುವಂಥದ್ದು. ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಡಿಲ ಬಿಟ್ಟಾಗ ಮನಸ್ಸು ವಿಶಾಲವಾಗುತ್ತದೆ. ----- ಒತ್ತಡ ಮನಸ್ಸಿಗಿದ್ದಾಗ ಧ್ಯಾನ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸಡಿಲ ಬಿಟ್ಟ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದೇಹಭಾವನೆ ಕಳಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆಗಲೇ ಮನಸ್ಸು ಅರಳುವಂಥದ್ದು. ದೇಹ ಭಾವನೆ ಕಳಕೊಂಡಾಗಲೇ ಶಾಂತಿ. ಆದರೆ ನಾವು ದೇಹದಲ್ಲೇ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ದೇಹ ಭಾವನೆ ಕಳಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸು ಬುದ್ಧಿ, ತಿಳಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯಾದ ಬುದ್ಧಿ ಎಂಬ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಸಿಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಕಾಣಲು, ಕನ್ನಡಿಯೆಂಬ ಮಾಧ್ಯಮದ ಅಗತ್ಯವುಂಟು.

ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿಯಾಗಲು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ಮಗಳು ಹೇಗಿರಬೇಕು ? ನಾವು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು, ಕರ್ತವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದೇ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದವನ ಉದ್ದೇಶ ಏನು ?

ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದವನು ಬದುಕಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವನಲ್ಲ. ಅವನು ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವನು. ಸಾವಿನಾಚೆಗಿನ ಬದುಕನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದವನು. ಸಾವು ಅಂದರೆ, ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂಥದ್ದು. ಅದೇ ತ್ರಿಪುಟಿನಾಶ. (ನೋಡುವವ, ನೋಟ, ನೋಡಲ್ಪಡುವವನ ನಾಶ). ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಕಳೆದು ಹೋಗುವ ಭಯ, ಸಾವಿನ ಭಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಾವಿಗೆ ಅಂಜದವನು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಾವಿನ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯುವನು. ಸಾವಿನ ನಂತರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆವುದೇ ಜನ್ಮದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ. ಅದುವೇ ಮಾನವನ ಗುರಿ.

ಜೀವಾತ್ಮನು ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳಕೊಂಡಾಗ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗುವನು. ಇದು ಜನ್ಮದ ಉದ್ದೇಶ.

*****